

ออกอากาศวันอังคาร เวลาประมาณ ๐๙.๒๐ – ๑๐.๐๐ น.

ทางสถานีวิทยุศึกษา FM ๙๒ MHz

วัน/เวลาออกอากาศ	ตอนที่ ๓๒๘ (บันทึกเทป) วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๖ เวลา ๑๓.๓๐ – ๑๔.๐๐ น. (ออกอากาศ) วันอังคารที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘ เวลา ๐๙.๒๐ – ๑๐.๐๐ น.
หัวข้อ	บ้านข้างเคียงสร้างความเดือดร้อน...ร้องเรียนแล้ว แต่ไม่ยกเป็นผล ศาลปกครองช่วยได้ไหม ?!
ผู้ดำเนินรายการ	นางสาวพีรณช อ่ำทอง
ผู้ให้สัมภาษณ์	ดร.อภิญา แก้วกำเนิด

ประเด็นสนทนา

สวัสดีค่ะคุณผู้ฟังทุกท่านคะ พบกับรายการ “หยิบมาเล่าเอามาฝาก” ช่วงคุยกับนักกฎหมายโดยศาลปกครอง ทางสถานีวิทยุศึกษา FM ๙๒ MHz เราจะพบกันได้เป็นประจำทุกวันอังคาร สัปดาห์ที่ ๑, ๒ และ ๓ ของเดือน ตั้งแต่เวลา ๐๙.๒๐ – ๑๐.๐๐ น. กับข่าวสารและความรู้เกี่ยวกับศาลปกครองและคดีปกครองค่ะ

ท่านผู้ฟังคะ ในสภาวะความแออัดของที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองทุกวันนี้ อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดกรณีพิพาทระหว่างคนบ้านใกล้เรือนเคียงกันได้โดยง่ายนะคะ หลายท่านอาจจะเคยมีประสบการณ์ต้องเก็บมูลสัตว์เลี้ยงหน้ารั้วบ้าน หรือตัดกิ่งไม้ที่พาดล้ำเข้ามาในเขตบ้านของท่านอยู่บ่อยๆ ซึ่งบางท่านก็ใจเย็นไม่คิดอะไรมาก แต่บางท่านก็อาจจะหงุดหงิดรำคาญใจเกิดเป็นเรื่องราวทะเลาะวิวาทกันก็มี ดังเช่นกรณีที่เป็นคดีปกครองที่หยิบยกมาพูดคุยกันวันนี้ค่ะ ไม่ใช่แค่เรื่องของการทิ้งขยะบนหลังคา

บ้านอย่างเดียว แต่เป็นเรื่องของการส่งเสียงดังรบกวน และการตัดแปลงอาคารให้เป็นหอพักโดยไม่เว้นระยะห่างจากแนวเขตที่ดินตามที่กฎหมายกำหนดอีกด้วย ไปพูดจาขอร้องกันเองแล้วไม่ได้รับการแก้ไข ร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่เขตแล้วปัญหาก็ยังคงมีอยู่ จึงต้องพึ่งบารมีของศาลปกครองในที่สุดค่ะ รายละเอียดของคดีพิพาทเป็นอย่างไร ศาลปกครองจะช่วยเหลือเยียวยาความเดือดร้อนของผู้ฟ้องคดีในคดีนี้ได้หรือไม่ วันนี้ ดร.อภิญา แก้วกำเนิด ผู้อำนวยการกลุ่มสนับสนุนวิชาการคดีปกครอง สำนักงานศาลปกครอง พร้อมทั้งจะมาให้ความรู้กับเราในเรื่องนี้กันแล้วค่ะ

๑. สวัสดีค่ะ ดร.อภิญา ค่ะ

สวัสดีค่ะคุณพี่รุช และคุณผู้ฟังทุกท่านค่ะ

๒. เหตุเดือดร้อนรำคาญนี้ฟังดูเหมือนเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่จริง ๆ แล้ว ทำให้คนทะเลาะกันเยอะเหมือนกันนะคะ

ใช่ค่ะ อาจจะเป็นเพราะว่า สภาพสังคมปัจจุบันมีความเป็นอยู่ที่แออัดกันมากขึ้นเรื่อย ๆ และการที่จะต้องใช้ชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมแออัดหนาแน่นแบบนี้ก็อาจจะเป็นบ่อเกิดของความเดือดร้อนรำคาญกันได้ง่าย เหมือนเช่นคดีปกครองที่ดิฉันหยิบมาพูดคุยในวันนี้ค่ะ

๓. ไม่ทราบว่าคุณวันนี้...อาจารย์หยิบยกข้อพิพาทเรื่องเกี่ยวกับอะไรคะ

คดีในวันนี้ที่จะมาเล่า เป็นเรื่องที่บ้านสองหลังซึ่งได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากการที่เจ้าของที่ดินข้างเคียงได้สร้างอาคารที่พักอาศัย ๓ ชั้น โดยนำอาคารที่พักอาศัยดังกล่าวไปตัดแปลงเป็นหอพักค่ะ ซึ่งก็เป็นธรรมดาของการที่มีคนอาศัยจำนวนมากยิ่งมากคน ก็จะมีมากความตามไปด้วย

แต่ก่อนที่จะไปลงรายละเอียดของเนื้อหาคดี ดิฉันอยากจะขออธิบายความสั้น ๆ เกี่ยวกับคำว่า “ความเดือดร้อนรำคาญ” ซึ่งทางกฎหมายจะใช้คำว่า “เหตุรำคาญ”

เพื่อความเข้าใจของท่านผู้ฟังสักนิดก่อนค่ะว่า มีความหมายว่าอย่างไร และหากมีเหตุรำคาญเกิดขึ้น กฎหมายได้กำหนดให้ใครมีหน้าที่ที่จะต้องเข้าไปช่วยเหลือแก้ไขเหตุรำคาญดังกล่าว

โดย “เหตุรำคาญ” ก็คือ สภาวะที่ทำให้เกิดการรบกวนต่อประสาทสัมผัสที่เกิดต่อเนื่องเป็นเวลานานหรือบ่อยๆ ก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพจนทำลายความสงบสุขให้หมดไป ค่ะ

ซึ่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๕ กำหนดว่า กรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(๑) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถ้า หรือสถานที่อื่นใด ซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของ มีการเททิ้งสิ่งใด เป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็น หรือละอองสารเป็นพิษ หรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๒) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) อาคารที่เป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงาน หรือสถานที่ประกอบการใด ๆ ที่ไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษ หรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็น หรือละอองสารเป็นพิษอย่างเพียงพอ จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๔) การกระทำใด ๆ ก็ตาม ที่เป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ และ (๕) เหตุอื่น ๆ ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ค่ะ คุณพีรณูช

๔. แล้วเราจะทราบได้อย่างไรคะว่าเหตุที่เกิดขึ้นนั้นเข้าข่ายเป็นเหตุรำคาญแล้ว เช่น กลิ่นจะต้องเหม็นแค่ไหน หรือเสียงจะต้องดังระดับใด

อยากให้คุณพีรณูชและท่านผู้ฟัง พิจารณาง่าย ๆ แค่นี้ก็พอค่ะว่า ถ้าเหตุนั้นมีองค์ประกอบครบ ๓ ประการนี้ เหตุนั้นก็เข้าข่ายเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ แล้วค่ะ ก็คือ ๑) มีเหตุเกิดขึ้น ๒) เหตุที่เกิดขึ้นอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อน เช่น เป็นทุกข์ กังวล ไม่เป็นสุข และ ๓) จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ถ้ามีครบ ๓ ประการนี้ ก็เรียกได้ว่า เราได้ประสบกับเหตุรำคาญแล้วค่ะ

และประเด็นสำคัญก็คือ ลักษณะที่จะเป็นเหตุรำคาญนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนผู้ร้องเรียน ไม่มีผู้ร้องเรียนก็เป็นเหตุรำคาญได้ และไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าใครมาก่อนมาหลัง รวมทั้งไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนาดเล็กหรือใหญ่ด้วยค่ะ เช่น คุณลุงคนหนึ่งเลี้ยงอาหารนกพิราบในบ้านตัวเองแท้ ๆ ก็เป็นเหตุรำคาญได้ อย่างนี้เป็นต้นค่ะ

๕. หลังจากได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากเจ้าของที่ดินข้างเคียง เจ้าของบ้านทั้งสองหลังได้ไปร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นแล้วหรือยังคะ

เจ้าของบ้านทั้งสองหลัง ได้ทำหนังสือร้องเรียนเข้าไปคะ โดยทำหนังสือร้องเรียนไปยังนายกเทศมนตรีที่พิพาท (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการก่อสร้างอาคารหอพักดังกล่าว เนื่องจากมีเศษวัสดุร่วงหล่น มีน้ำไหลซึมเข้าไปในบ้านของผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเมื่อได้รับเรื่องร้องเรียนนายกเทศมนตรีก็ได้มอบหมายเจ้าหน้าที่ให้ไปดำเนินการตรวจสอบแล้วก็พบว่าเจ้าของอาคารหอพัก ได้ก่อสร้างดัดแปลงอาคารผิดจากแบบแปลน จึงมีคำสั่งให้เจ้าของอาคารหอพักดำเนินการแก้ไข และให้ยื่นคำขอรับอนุญาตดัดแปลงเพิ่มเติมในส่วนที่ผิดไปจากแบบเดิมภายใน ๓๐ วัน และห้ามไม่ให้ต่อเติมใด ๆ จนกว่าจะได้รับอนุญาตในส่วนที่ต่อเติมนั้นคะ

ต่อมาเจ้าของอาคารหอพักที่พิพาท จึงได้ขออนุญาตดัดแปลงต่อเติมอาคารตามคำสั่งของนายกเทศมนตรี โดยการขอกั้นนอกชานด้านหลังร่นเข้ามาประมาณ ๓๐ - ๕๐ เซนติเมตร เพื่อให้ห่างจากแนวเขตที่ดินไม่น้อยกว่า ๒ เมตร ซึ่งนายกเทศมนตรีได้พิจารณาออกไป- อนุญาตดัดแปลงต่อเติมให้คะ

๖. เมื่อเจ้าของที่ดินข้างเคียงได้รับใบอนุญาตดัดแปลงอาคารอย่างถูกต้องแล้ว ปัญหาความเดือดร้อนของผู้ฟ้องคดีก็น่าจะหมดไปแล้วเช่นกันใช่ไหมคะ

ปัญหาของผู้ฟ้องคดียังไม่หมดไปคะ เพราะเมื่อเจ้าของอาคารหอพักที่พิพาทก่อสร้างอาคารแล้วเสร็จ ผู้ฟ้องคดีก็ได้มีหนังสือร้องเรียนไปยังผู้อำนวยการศูนย์ดำรงธรรม เนื่องจากเห็นว่า การก่อสร้างอาคารดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้เช่าอาคารหอพักที่พิพาททิ้งสิ่งปฏิกูลเข้ามาในบ้านของผู้ฟ้องคดี ทำให้รางน้ำฝนอุดตันคะ

ศูนย์ดำรงธรรมจึงมีหนังสือถึงผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อแจ้งหน่วยงานที่รับผิดชอบให้เร่งรัดดำเนินการให้ได้ข้อยุติภายใน ๑๕ วัน

ต่อมาผู้ว่าราชการจังหวัดจึงได้มีหนังสือถึงนายกเทศมนตรีในพื้นที่พิพาทให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ เมื่อนายกเทศมนตรีไปตรวจสอบแล้วจึงพบว่า เจ้าของอาคารหอพักที่พิพาท ได้ก่อสร้างดัดแปลงอาคารผิดจากแบบแปลนที่ได้รับอนุญาต จึงมีคำสั่งให้เจ้าของอาคารแก้ไขอาคารให้ถูกต้องตามแบบแปลนที่ได้รับใบอนุญาต ภายใน ๖๐ วัน และมีคำสั่งให้ระงับการก่อสร้างจนกว่าจะได้รับใบอนุญาตหรือได้รับใบรับแจ้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น รวมทั้งให้มีมาตรการป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ ไม่ทำให้ผู้อยู่อาศัยข้างเคียงได้รับความ

เดือดร้อนเสียหาย โดยเฉพาะการห้ามทิ้งเศษขยะหรือเศษบุหรีเข้าไปยังบ้านของผู้อื่น
ค่ะ

แต่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ยังเห็นว่า แม้นายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) จะมีคำสั่ง
ต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วก็ตาม

แต่เมื่อล่วงเลยเวลาที่กำหนด เจ้าของอาคารหอพักที่พิพาท (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ก็ไม่ได้
ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวแต่อย่างใด และนายกเทศมนตรีก็ไม่ได้ดำเนินการใด ๆ เพื่อ
บังคับให้เจ้าของอาคารหอพักดำเนินการตามกฎหมาย ผู้ฟ้องคดียังได้รับความ
เดือดร้อนเสียหาย จากกรณีนี้ที่ผู้เช่าอาคารทิ้งสิ่งปฏิกูลและขยะมูลฝอยจากหน้าต่าง
อาคารลงมาที่หลังคาบ้านของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่อย่างปกติ
สุขและสุขภาพ จึงต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองค่ะ

๗. ศาลปกครองพิจารณาแล้วเห็นเป็นอย่างไรคะ

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า จากข้อเท็จจริงในคดีนี้ พบว่า ผนัง
อาคารหอพักที่พิพาท ด้านที่อยู่ติดกับบ้านของผู้ฟ้องคดี มีระยะห่างจากเขตที่ดินของ
ผู้ฟ้องคดีน้อยกว่า ๒ เมตร ซึ่งผนังของอาคารดังกล่าว ในแต่ละชั้นมีช่องเปิดเป็น
ระเบียง มีประตูที่สามารถเปิดออกมายังระเบียงได้ ซึ่งมีราวตากผ้าและเครื่อง
คอมเพรสเซอร์แอร์ติดตั้งที่ระเบียงดังกล่าว และมีช่องระบายอากาศจากห้องน้ำ
ติดตั้งอยู่บนผนัง จึงถือว่าผนังของอาคารด้านดังกล่าวมีระยะห่างจากเขตที่ดินน้อยกว่า
๒ เมตร โดยเจ้าของอาคารหอพักที่พิพาท (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ไม่ได้ทำเป็นผนังทึบ
ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความใน
พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่กำหนดให้ผนังของอาคารอยู่ห่างจาก
เขตที่ดินน้อยกว่า ๒ เมตรได้ แม้นายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) จะมีคำสั่งให้
เจ้าของอาคารหอพักที่พิพาท (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ระงับการก่อสร้างอาคารดัดแปลง
แก้ไขอาคารให้ถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และห้ามทิ้งเศษขยะมูล
ฝอยและป้องกันเหตุเดือดร้อนแล้วก็ตาม แต่เจ้าของอาคารหอพักไม่ได้ปฏิบัติให้เป็นไป
ตามคำสั่งดังกล่าว ซึ่งอาคารหอพักที่พิพาทมีระยะห่างจากที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง
น้อยกว่า ๒ เมตร และมีช่องเปิดเป็นระเบียงอาคาร ย่อมเล็งเห็นได้ว่า ผู้เช่าอาคาร
หอพักยังสามารถใช้ประโยชน์จากระเบียงส่วนนอกได้ อันเป็นช่องว่างที่จะก่อความ
เดือดร้อนเสียหายด้วยการประกอบอาหารส่งกลิ่นเหม็นรบกวน หรือทิ้งเศษขยะ
มูลฝอย สิ่งปฏิกูล เช่น ก้นบุหรี ซึ่งสร้างความเดือดร้อนรำคาญให้แก่อาคารข้างเคียง
หรือบ้านพักของผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้

ฉะนั้น เมื่อเหตุเดือดร้อนรำคาญจากการกระทำของผู้เช่าอาคารหอพักที่พิพาท ยังคงมีอยู่หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตอย่างต่อเนื่อง จึงยอมส่งผลกระทบต่อการดำรงชีพ โดยปกติสุขของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จนอาจเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเสื่อมสุขภาพทางจิตใจและเป็นอันตรายต่อสุขภาพกายได้ทราบเท่าที่อาคารที่พิพาทยังไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

กรณีจึงถือเป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งนายกเทศมนตรีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นย่อมมีภาระหน้าที่ในการสั่งระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญ อันเนื่องมาจากการกระทำของผู้เช่าอาคารหอพักที่พิพาท ตามมาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันค่ะคุณพิรณุช

๘. ถึงแม้จะมีการออกคำสั่งให้เจ้าของอาคารแก้ไขไปแล้วหลายฉบับ แต่ถ้าเหตุดังกล่าวยังไม่ได้รับการแก้ไข เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ยังไม่หมดหน้าที่อย่างนั้นใช่ไหมคะ

ถูกต้องเลยคะ แม้ว่านายกเทศมนตรี จะมีคำสั่งให้เจ้าของอาคารหอพักที่พิพาท มีมาตรการป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ โดยไม่ทำให้อาคารและผู้อยู่อาศัยบริเวณข้างเคียงได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย โดยเฉพาะการห้ามทิ้งเศษขยะและเศษบุหรี่ยังบ้านเรือนของคนอื่น อันเป็นการออกคำสั่งให้เจ้าของอาคารหอพักที่พิพาทดำเนินการระงับเหตุรำคาญแล้วก็ตาม แต่เมื่อเจ้าของอาคารหอพักที่พิพาทไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวโดยไม่มีเหตุอันสมควร นายกเทศมนตรีย่อมมีอำนาจที่จะออกคำสั่งอื่นใดที่มีลักษณะเป็นการเพิ่มมาตรการเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้นไม่ให้เกิดขึ้นอีก

ดังนั้น เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า นายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) ได้ดำเนินการใด ๆ ต่อจากการออกคำสั่งให้เจ้าของอาคารหอพักที่พิพาท ระงับการก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญดังกล่าว หรือกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต กรณีจึงถือได้ว่า นายกเทศมนตรี ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ละเลยต่อหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขกำหนดให้ต้องปฏิบัติค่ะ

แม้นายกเทศมนตรีจะอ้างว่า การที่ผู้เช่าอาคารหอพักที่พิพาทส่งเสียงดัง และมีการประกอบอาหารที่ระเบียงอาคาร และทิ้งขยะมูลฝอยหรือสิ่งปฏิกูลลงในบริเวณบ้านของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เกิดจากความไม่มีระเบียบวินัยในการรักษาความสะอาดของตัวบุคคลแต่ละคน ซึ่งเป็นกรณีที่ต้องดำเนินการตามมาตรา ๓๘๙ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ไม่ใช่การดำเนินการตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น ศาลเห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะสามารถใช้สิทธิ

ดังกล่าวตามที่นายกเทศมนตรีกล่าวอ้างได้ก็ตาม แต่นายกเทศมนตรี ในฐานะ
เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขเพื่อป้องกันเหตุ
เดือดร้อนรำคาญดังกล่าวได้เช่นกัน

คดีนี้ ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครอง
ชั้นต้นให้นายกเทศมนตรีปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดในการระงับเหตุรำคาญ
ดังกล่าว จนกว่าเหตุรำคาญนั้นจะหมดสิ้นไป ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่คำพิพากษา
ถึงที่สุด ค่ะคุณพิรณช

(คำสั่งศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. 311/2562)

ช่วงปิดท้ายรายการ ผู้ดำเนินรายการ : สำหรับวันนี้ขอขอบคุณ ดร.อภิญา แก้วกำเนิด
ผู้อำนวยการกลุ่มสนับสนุนวิชาการคดีปกครอง สำนักงานศาลปกครอง ที่ให้เกียรติ
มาร่วมสนทนาในวันนี้ค่ะ พบกันใหม่กับรายการหยิบมาเล่าเอามาฝาก ช่วงคุยกับ
นักกฎหมาย โดยศาลปกครอง ครั้งต่อไป สวัสดีค่ะ

(ผู้ดำเนินรายการ ปิดรายการ)

สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานศาลปกครอง

(ผู้ติดต่อประสานงาน รัชนิวรรณ คงทวี ๐๘ ๙๘๓๒ ๗๗๐๕ / สลิลทิพย์ บุญเรืองขาว ๐๙ ๕๙๓๕ ๓๕๙๗)